

ANG AKLATAN PAGKATAPOS NG L'ORÉAL

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 11

Mula sa karanasan sa L'Oréal, naunawaan kong nabubuhay pala ako sa loob ng isang format ng Gillette, at hindi iyon katulad ng tunay na pamilihan — at kung sakaling matagpuan ko ang sarili sa labas ng kontekstong pangkorporasyon, lubos akong hindi handang harapin ang mundo.

Tumawag ang aking ama at inimbitahan akong mananghalian — hindi sa bahay, magkikita kami sa labas, na para bang trabaho lang, gayong ang totoo ay ginugugol namin ang pinakamagaganda naming sandali nang magkasama, mag-ama na muling nagkakatatago. Nami-miss ko siya.

Gusto niyang malaman kung ano ang pakiramdam ko pagkatapos ng propesyonal na karanasang ito — hindi niya gusto ang mga detalye o ang mga partikular, lagi siyang isang lalaking mahinahon at tikom, hindi siya kailanman nagtatanong, nakikinig lang siya at ngumingiti.

Sinabi ko sa kanyang gusto kong mag-aral — hindi sa paaralan o unibersidad, kundi sa pagpasok sa isang aklatan at, araw-araw, paggalugad sa sinasabi ng mga aklat.

Natuwa siya roon at sinabi: hindi lang sa karanasan nagmumula ang kultura — tandaan mong laging umuulit ang kasaysayan, ang parehong mga siklo nang paulit-ulit, kailangan mo lang itong basahin nang minsan at unawain kung paano ito gumagana.

Kakaunting salita, walang teatro — bahagi rin ito ng kung sino ako ngayon. Ang ironiya ay galing sa aking ina, isang katangiang minana pa niya sa kanyang ama, ang aking lolo sa panig ng ina.

Ngunit lagi kong kailangang iangkop ang aking pananalita sa sinumang kausap ko, dahil kadalasan ang isang komplikadong salita ay hindi naman tanda ng kultura — pinatutunog ka lang nitong isang mangmang na hangal na walang kaalam-alam kung ano ba ang sinasabi niya.

Naisip kong pumunta sa Milan at magpatala sa isang kurso sa pamamahala ng Kaiser, ngunit 3,760,000 lira ang hinihingi nila, at pagkabasa ko ng syllabus, hindi ako kumbinsidong sulit ang puhunan.

Naghahanap ako ng paraang subukin ang sarili laban sa kaalaman ng ibang tao, at nahanap ko ang gagawin: ISANG KURSO PARA SA MERCHANDISER, kung saan mapipino at mapabubuti ko ang ginagawa ko na sa praktika sa pamamagitan ng pagbatay nito sa teorya.

Nagbayad ako ng 650,000 lira para sa dalawampung oras ng klase bawat linggo — ngunit ikukuwento ko sa iyo kung paano ito nangyari sa susunod na yugto.

Isang kaisipan lang: noon pa man ay ramdam ko nang may isang bagay sa akin na hindi gumagana, o baka gumagana nang maayos, ngunit hindi ko matukoy kung ano iyon. Ang pagsusulat, nang maglaon, ang nagpalinaw sa lahat.

Ako ang isang taong walang umaasang iiral — at gayunman, may halaga ako.

Ferdinando